

velký člověk

Michal Drienik

Michal Drienik

Velký Človek

Elektronická kniha

Michal Drienik

Veľký Človek

Všetky práva vyhradené – Michal Drienik 2020

Druhé vydanie, Wealthy Mind s.r.o.

Email: info@michaldrienik.sk

Web: michaldrienik.sk

Web: goodvibes.sk

ISBN: 978-80-974078-3-4

ISBN epub: 978-80-69081-04-8

ISBN mobi: 978-80-69081-05-5

ISBN pdf: 978-80-69081-03-1

Vytvorenie elektronickej verzie Dibuk, s. r. o., 2024

Vytvorené prostredníctvom [Publico.sk](https://publico.sk)

Náhody neexistujú

Knihu nečítaš náhodou.

Sny nemáš náhodou.

Nežiješ náhodou.

Úvod

STRES

Jedno slovo, ktoré vystihuje jeho život. Celý týždeň sa naháňa kvôli robote a budúcnosti. Ten nátlak z okolia a tie predstavy o ideálnom živote, ktoré mu úpenlivo a účinne vstúpajú spoločnosť ho zrážajú dole. Aj tak, keď sa mu žije celkom dobre, má svoj byt, ktorý síce bude splácať až do dôchodku, pekné auto na lízing a krásnu priateľku, s ktorou sa však vidia iba večer, pretože obidvaja veľa pracujú, ale to nevádi, však je to normálne a žije tak väčšina ľudí. Nezostávalo mu nič iné, iba sa prispôbiť a akceptovať tento štýl života v modernej uponáhľanej dobe. Život v Bratislave sa mu páčil stále menej a menej, presťahoval sa do hlavného mesta za vidinou väčšieho zárobku a vyššieho životného štandardu. To bol starý Michael, 30 ročný, vysoký 1,8 metra a so zväčšujúcim sa pupkom. Fajčiar so širokými ramenami a príjemným hlasom. Tmavé vlasy mal vystrihané na krátko a na tvári nosil jemné strnisko. Aj napriek všetkému to bol malý človek. Až časom pochopil, že starý Michael musí prejsť vnútornou premenou, aby sa z neho stal nový „Veľký človek“. Ale to už predbiehame celý príbeh, ktorý Michaelovi zmenil život.

Ľudia sa v dnešnej dobe naháňajú za pomyselným šťastím. Hľadajú celý život niečo, čo ich vnútorne uspokojí, ale v podstate je to začarovaný kruh, pretože po každom naplnení túžby vzniká opäť ďalšia a toto dočasné šťastie pred nami stále uteká. Kde sa podel úsmev na tvári a kde zmizlo šťastie, ktoré sme mali ako deti?.....

„Mal by si už vstávať, ideš predsa do práce“, povedal mu starý muž s krásnou šedivou bradou zakončenou do malého vrkôčika.

Michael sa opäť vytrhol zo sna.

Aký zvláštny sen, pomyslel si. V poslednej dobe sa mi ten starý muž zjavuje často a dnes ku mne konečne prehovoril. Ale čo to hovoril? Ihneď zabudol pointu sna.

Trpel nespavosťou a keď konečne aj zaspal, tak sa prehadzoval celú noc. Ale ráno, keď mal vstávať do práce, to išlo tak ťažko, ako sa mu ťažko zaspávalo. Tušil, že niečo nie je správne a takýto život ho už nebavil, ale nevedel čo by s tým mal spraviť.

Myšlienky boli to, čo ho najväčšmi trápilo. Nevedel ich zastaviť, stále musel rozmýšľať nad nejakou hlúposťou, ktorá ho často začala po chvíli sužovať. Pracoval ako obchodný zástupca vo veľkej celoštátnej firme. Opäť do neho budú tlačiť, nech obvolá čo najviac klientov a predsa nech zoženie aj nejakých nových. Istotne bude opäť meškať kvôli zapchatému mestu. Občas si nadával, prečo nešiel žiť niekam inde. Či mu stojí za ten zhon v hlavnom meste tých pár stoviek eur navyše? Áno, stálo a bol to jediný dôvod prečo sa neodšťahoval.

Bolo sedem hodín ráno, priateľka ešte spala a on si spravil zatiaľ kávu s mobilom v ruke. Jeho verný kamarát, telefón. Zase nezmyselne prehľadával Instagram a Facebook a potom dopíjal vychladnutú kávu. Tým občasným krčom v bruchu, ktoré už neboli iba občasné, prestal venovať pozornosť, veď má dôležitejšie veci na práci a keby sa niečo stalo, tak mu hádam doktor pomôže, alebo si dá nejakú tabletku. Pracovať musí, inak by nemal z čoho žiť. Po káve nasledovala ranná cigaretka na balkóne so zamrznutým výrazom na tvári a emailami na telefóne, ktoré ho čakali ešte z konca

minulého pracovného týždňa.

„Už by som mal ísť“, pomyslel si. Bežal z domu rovno do auta, priateľke zakričal z dverí pozdrav a vyrazil.

A je to tu zase, sedí v aute a čaká, kým sa vôbec pohne. Hlava plná myšlienok, ktoré sa začínajú vynárať vždy, keď nemá čo robiť. Hudba z rádia to nejako nevie prehlušiť.

Kladiem si otázku, je vôbec Nina so mnou šťastná? Trávime spolu málo času a som rád, keď si aspoň v nedeľu trochu oddýchneme. Niečo spomínala, že začne chodiť do fitka a mohol by som asi aj ja, ale keď aj tak nemám čas na také veci. A už sa začínal trápiť, keď pocítil tú ľarchu, ktorá leží na jeho pleciach. Tento neustály zhon ho ubíjal a trápilo ho, že v podstate zo života nič nemá. Život ho vlastne trápi celý čas. Možno keby sa lepšie učil, tak sa nemusí toľko naháňať. Alebo keby v minulosti nespravil toľko chýb, tak je život omnoho jednoduchší. A predsa, ak by konečne vyhral v lotérii, tak sa veľa vecí zmení. Avšak možno mali rodičia pravdu... Za všetko môže vláda a systém v ktorom žijeme...

- Takéto a podobné myšlienky obťažovali nášho Michaela príliš často. Dennodenne.

Možno sa pýtate, kto vám rozpráva tento príbeh. Zatiaľ vám však neodpoviem úplne presne, ale takého priateľa ako som ja, môže mať každý z vás. Michael je krásny príklad toho, akým spôsobom žije toľko ľudí na planéte, kde sa práve nachádzate. Pomocou života hlavnej postavy sa vás pokúsim vtiahnuť do deja vnútornej premeny. Predsa to je to miesto, kde to celé začína... vaša podstata. Nerozpoviem úplne všetko, na to by sme potrebovali ďalšie dve knihy, ale zachytíme to podstatné.

A nezabúdajte - nič sa nedeje náhodou.

Ďalší obyčajný štvrtok v práci a on si ešte pred rokom myslel, ako ho to bude naplňovať a aký bude viesť spokojný a pohodový spôsob života. „Musíš si to odmakat“, zúrival na neho šéf. Ale Michaela to nebavilo, v podstate ho asi nebavilo už nič. Mal pocit, ako keby život strácal zmysel a že sa vlastne naháňa pre nič. „Veď aj tak raz všetci zomrieme, prečo by som si to nemohol urýchliť a vlastne skrátiť toto trápenie? Chýbal by som vôbec niekomu? Svet by sa bezo mňa nezrútil.“ Viedol svoje vnútorné monológy a občas sa rozprával sám so sebou aj nahlas. Vypisoval nejaké nezmyselné papiere, ktorým vôbec nevenoval pozornosť a v tom mu vošiel do kancelárie nezvyčajne oblečený starší muž so šedou bradou. Skôr, ako stihol Michael zareagovať muž zvolal: „In Lak'ech“, a srdečne sa zasmial, keď videl zaskočenú tvár pracovníka v kancelárii. Po chvíli ticha Michael spustil: „Čo tu robíte? Ja nemám na dnes s nikým dohodnuté žiadne jednanie a vôbec nechápem, ako vás sem recepčná mohla vpustiť a vy sem navyše vtrhnete bez zaklopania! Rozprávate vôbec po slovensky?“, mával rukami. Záhadný muž len ďalej stál a s úsmevom na tvári sa pozeral Michaelovi priamo do očí a potom sa opýtal: „Smiem si sadnúť?“. Na odpoveď vôbec nečakal a vykonal svižným krokom po svojom. „Čo odo mňa chcete? Môžem kľudne zavolať ochranu, aj tak tu očividne nemáte čo robiť,“ pokračoval v rozhadzovaní rukami. Neznámy muž mal oblečené úzke tmavé rifle, poltopánky čiernej farby a voľnú rifľovú košeľu. Okolo krku mu viseli nejaké korálky a na ich konci zvláštny strapec.

„Nebojte sa,“ začal svojím krásnym pokojným hlasom záhadný muž, „mám silný pocit, že by som vám mal pomôcť, ale sakra neviem v čom, hmm.“

Zarazený Michael na neho vypleštil oči a v tom si začal uvedomovať, že tohto chlapa vídava vo svojich snoch. „Ale ja som vás predsa videl v sne dnes večer a niečo ste mi povedali!“ neveriacky zhúkol. Na malý moment

opäť nastalo ticho.

„Ako môžete mať pocit, že mi máte pomôcť, keď sa vôbec nepoznáme a v živote sme sa nevideli?“

„Ako viete, že sme sa nikdy nevideli?“ začudoval sa muž.

„Predsa by som si to pamätal,“ odvrkol Michael.

„Ach tak,“ zamumlal si neznámy ako keby len pre seba. Muž sa zahľadel priamo na Michaela, ale bolo vidno, že má rozprestretý zrak a vôbec nevníma okolie. To Michaela znepokojilo, aj keď to trvalo iba pár sekúnd zamával mu pred očami. Vtom sa návštevník letmo usmial, postavil sa a vydal sa na odchod. „Hej, kam idete? Poviete mi, že máte nejaký pocit, mne sa o vás sníva a teraz odchádzate?“ zvýšil Michael svoj hlas. „Navyše ste sem vtrhli ako taký buran.“

Muž mu otočený chrbtom potichu odpovedal: „Život ma snáď nikdy neprestane fascinovať,“ a odišiel.

Michaelovi táto zvláštnosť vrtala celý deň hlavou, už sa nevedel dočkať, ako to povie večer Nine, keď príde domov z práce. Avšak doma nikto nebol, čo je veľmi čudné, pretože priateľka nikam nechodí. Asi po hodinke prišla Nina domov, tak jej Michael spustil nový zážitok. Ona miesto toho, aby o tom niečo povedala sa na neho pozrela a spustila: „Ty vôbec nie si zvedavý, kde som akože bola? Ani trochu ťa nezaujíma, kde máš frajerku? To sa o mňa vôbec nebojíš a nezaujímaš, či čo?!”

„Tak kde si bola?“ opýtal sa so zdvihnutým obočím.

„Na prechádzke s kamarátom,“ odvrkla a odišla do sprchy. Zdeprimovaný Michael vlastnými myšlienkami a vlastne podľa jeho slov zdeprimovaný celým životom išiel spať, ak sa to jeho prevaľovanie vôbec dalo niekedy nazvať spánkom. Ráno začal rovnaký proces, ako každý iný deň. Rovnaký

stereotyp, ktorý mal zažívať pravdepodobne až do dôchodku.

„A akože len o tomto je život? O nespavosti, strese, neustálych povinnostiach a hádkach s Ninou?“ rozprával si sám pre seba na ceste firemným autom. Premýšľal nad všetkým, čo mu preletelo hlavou a prestával mať chuť ďalej žiť. Desil sa smrti, ale aj napriek tomu nad ňou uvažoval. Aspoň, že je už piatok.

V tom ho z premýšľania vytrhlo hlasné trúbenie a zvuk šmýkajúcich sa pneumatík. Už si pamätal iba silný náraz.

- „Ako mi je príjemne,“ pomyslel si, „a kde to vlastne som? Je tu nejaká veľká tma, síce je mi dobre, ale začínam sa báť. Kde to som?“

- „Tma je iba nedostatok svetla,“ ozval sa príjemný hlas, „aj v tých najväčších dobách temna môžeš rozkázať svetlu svieť.“

- „Kto si?! Kde to som?!“

- „Si tu a všade zároveň a kto si? To by si mal snáď vedieť sám.“

- „Akože kde to je tu?“ nechápal. „Som Michael, obchodák.“

- So smiechom sa ozvalo: „Ty obchodák, pekne ťa dobláznil ten svet. A kto ešte si?“ nabádal ho hlas, ktorý vychádzal nevedno z kadiaľ.

- „No ja, Michael, vyštudoval som gymnázium a pracujem pre jednu veľkú firmu a bývam v hlavnom meste.“

- „Ale kto si?“

- „Akože kto som? Veď Michael, kto iný by som bol?“

- „Ty si predsa nekonečná bytosť,“ rozprával pokojne, „si moja láska a zároveň svetlo sveta. Si taký, ako všetci ostatní a zároveň úplne jedinečný. To... kto si... sa vlastne nedá ani opísať slovami, pretože tie sú veľmi obmedzujúce a nedokážu presne vyjadrovať zážitky, pocity a fakty.“

- „Kto si?! Boh?! A čo to vlastne táraš?“

- „Pýtaš sa ma, či som Boh? Veď ty sám v Boha neveríš a celý život nadávaš, že je všetko neférové. Tak ako sa ma môžeš opýtať, či som Boh a

zároveň ma obviň, že táram, keď odkedy si začal na všetko vo svojom živote nadávať a frflať, tak jediný tárač si tu ty.”

Michael nechápal, kde je a čo sa deje a nedokázal v tomto stave úplne precíťovať emócie, tak sa ho samotný strach nedokázal zmocniť, iba ostával stáť na jednom mieste a pozeráť do tej prázdnoty.

- „Michael uvedom si, že nič vo svete nie je náhoda a všetko sa deje pre vyšší zámer a, samozrejme, aj pre tvoje osobné dobro.”

- „To mi chceš nahovoriť, že aj keď sa mi stane niečo zlé, tak je to na niečo dobré? A na čo by to bolo dobré, keď sa človek vždy aj tak trápi? Kde to som?!”

- „Si tu a teraz, Michael, a áno, aj zlé situácie sú v konečnom dôsledku dobrými situáciami, alebo skôr by sme to mali nazvať iba nejakým bodom v širokej životnej škále? Všetko aj tak ľudia len označujú nálepkami dobra alebo zla a podľa toho si vytvárajú ilúziu o dobrom a zlom živote.”

- „Prosím ťa a k čomu bolo podľa teba dobré to, že sa moji rodičia rozviedli, ešte keď som bol na základnej škole v druhom ročníku a musel som vyrastať bez otca?” nechápal Michael. „Vieš aké to bolo pre mňa ťažké?”

- „Ale predsa vďaka tomuto rozvodu ste sa presťahovali do iného mesta, kde si sa vyhol šikanovaniu od spolužiakov, ktoré by nastalo o pár mesiacov. A aj vďaka tomu si mal doma počas detstva psíka, ktorého som mohol k tebe poslať ako tvojho strážneho anjela.”

- „Takéto somariny ti mám veriť?”

- „Môžeš aj nemusíš, všetko v živote je iba tvoja voľba, ale povedz mi prosím, ako by som všetko o tebe vedel, keby nie som niekto, kto vie o každom všetko?”

- „Takže si ten Boh, o ktorom rozprávajú, ale neexistuje žiaden dôkaz o tom, že si skutočný?”

- „Nestačí ti dôkaz ako to, že žiješ? Že tebou dokáže dýchať svetlo?”

- „Žijem vďaka evolúcii a rozmýšľam vďaka môjmu mozgu a keď zomriem, tak zmizne moje telo a aj ja. To je fakt, ktorý sa nedá vyvrátiť.“

- „Aha, takže to je fakt. Tak mi skús vysvetliť, ako to, že si práve zažil autonehodu, prevádzajú ťa do nemocnice, ty ležíš v sanitke v bezvedomí a teraz si tu so mnou a spolu sa zhovárame?“

- „Počkať, áno pamätám si rachot. Ja som zomrel???“

- „Fyzicky si nezomrel a ani zatiaľ nezomrieš. Mám s tebou ešte plány, len som ťa potreboval konečne prefackať, lebo už si sa začínal opúšťať až príliš a ja som vymyslel takýto spôsob, ktorý ťa zobudí. Občas sa stane, že niekto zaspí až príliš a ja ho chcem “živého” pre jeho poslanie a musím nakopnúť jeho “prebudenie.”

- „Ja teda večer dobre nespávam, ak ti mám pravdu povedať, takže ja som nezaspal až príliš a toto sa mi určite sníva teraz tesne pred budíkom,” konštatoval Michael.

Mužský hlas pokračoval, ako keby Michaelovu poznámku nepočul: „O chvíľu sa preberieš v nemocnici Michael. Budeš si pamätať všetko z nášho rozhovoru, toto nie je sen. Život začneš vnímať inak a stretneš na svojej ceste učiteľa, ktorý už aj tak pár dní dozadu vytušil, že budeš pripravený. Nikdy si neprestávaj veriť a nezabúdaj, že ten Boh, v ktorého neveríš, ťa miluje celým srdcom. Ak otvoríš svoje srdce jeho láske, tak tvoj život zahrnie energia lásky vo všetkých oblastiach.“

- „Takýto zaujímavý sen som ešte nikdy nemal, Bože,” zasmial sa Michael.

- „Toto ale naozaj nie je sen, normálne sa zhovárame na inej rovine, než si bol doteraz zvyknutý. Povedzme, že bežne žiješ na hrubohmotnej úrovni, ale teraz si prešiel trochu ďalej. Časom to určite pochopíš a nezabudni, že nič sa v živote nedeje náhodou a všetko má svoj zmysel. Tak zatiaľ posol pravdy.“

Bol to pre neho šok. Ocitol sa v izbe v nemocnici. Naozaj si všetko pamätal, ale ničomu z toho vlastne nerozumel. Avšak cítil, že sa jeho život

kompletne prevrátil. Pocit strachu a nadšenia zároveň. Zvláštne bolo, že aj napriek hrozivo vyzerajúcej nehode aspoň podľa slov doktorov a záznamov, sa Michaelovi nič vážne nestalo a vraj omdlel iba zo samotného šoku. Tri dni v nemocnici sa mu vliekli. Čas zabíjal hraním sa na mobile a prezeraním Instagramu. Cítil sa dobre, ale musel tam byť kvôli pozorovaniu. Pustili ho v pondelok ráno a jeho radosťou bolo, že nemusel ísť v ten deň do práce.

Ale šokom pre Michaela bolo, keď si našiel doma list od Niny, kde mu vyčítala, že spolu trávia veľmi málo času a ona sa zaľúbila do niekoho iného. Na počudovanie ho to nezlomilo, mávol nad tým rukou. Však aj tak je v jeho živote všetko biedne, tak prečo by s ním bola? Síce dosť zarábal, pomyslel si, ale to asi na vzťah nestačí. Napadlo ho zobrať si pár dní dovolenku, úspor má viac než dosť a oddýchnuť si asi naozaj potrebuje, veď kvôli plnej hlave myšlienok sa nepozeral na cestu a narazilo do neho iné auto. Zavolá starkej, či môže vybehnúť do hôr na chatu a cestou sa zastaví u nich po kľúče.

Ale ešte si musí zapáliť cigaretu a až potom zavolá šéfovi, že si berie dovolenku. „Zaujímalo by ma, či sa dá vôbec s fajčením reálne prestať. Moje novoročné predsavzatia nikdy nevydržali dlhšie ako pár dní. Ale zase veď žijú aj ľudia, ktorí fajčia krabičku denne a nič im nie je. Na druhej strane sú ľudia, ktorí nikdy nefajčili a rakovinu pľúc dostali aj tak. Zaujímavé, aké to je nevyspytateľné,” polemizoval si sám pre seba. „Možno by som mal navštíviť aj psychológa, aby mi pomohol s tým hlasom v hlave, niekedy si pripadáam ako blázon. A bohvie, či naozaj znamenal niečo ten sen, ktorý sa mi sníval po autonehode. Aj keď ma ten hlas presviedčal, že sa určite nejedná o sen, ale čo iné by to mohlo byť?” čudoval sa. „A prečo si „bývalka“ musela vybrať taký skvelý čas na rozchod, akurát keď som ležal pár dní v nemocnici? Život je neférový,” ukončil so slovami svojej hĺbanie a vyhodil špak dole z balkóna.

Michael si vybavil voľno na celý týždeň. Do hôr vyrazil na druhý deň

poobede. Prišlo mu zvláštne, že sa chystá sám takto vypadnúť a v podstate ani nevedel, čo bude takú dlhú dobu robiť. Zabalil so sebou nejaké knihy, ktoré čítavala Nina, aj keď netušil na čo, keďže on čítal knihy naposledy na základnej škole a nikdy ho to v podstate nebavilo. „Aj tak Nina čítavala iba nejaké duchovné táraniny, načo to vôbec so sebou vlečiem?“ hundral si v aute popod nos.

Koniec ukážky